

Advent

Nevím, jak vy, ale kouzlo Vánoc si nesu od dětství. Mám na něj hezké vzpomínky. Celá rodina se den před Štědrým dnem sešla u babičky a dědy. Moje babička i teta mají v tento den svátek. Bylo to vždy moc prima. Chlapi seděli

v jednom pokoji a hráli karty s nezapomenutelnými průpovídkami, které se tradují po generace. My ženy jsme seděly u babičky v ložnici a povídaly si. Hodně jsme se nasmály a pojídaly vánoční cukroví. Každým rokem stejné rituály s malými obměnami lidí, ale stále ta stejná důvěrná atmosféra,...

Čas plyne, ať chceme nebo ne věci se mění, posouvají, životní tempo se zrychluje. Obchodní domy jsou plné lidí, slýcháme, doporučení, jak si Vánoce užít. Nejvíce mě dostávají reklamy „vánoce na splátky“. Tomu opravdu nerozumím, tedy rozumím. Ale přijde mi to zvrácené. Myslím si, že je to skutečně o tom, jak to v sobě máme nastaveno. Jsem ve velkém pracovním i rodinném tempu, a přesto Ježíšek má ve skříních dárečky zabalené, na stole voní vánoční cukroví, těšíme se na koncerty a vánoční setkání, vyrábíme vánoční ozdoby a dům je vánočně vyzdobený. A to si nemohu vzpomenout, kdy jsem trávila nějaký čas v obchodním centru více jak hodinu.

Letošní advent pro mne začal neobvykle. Cestovala jsem z Rakouska do Olomouce. Na tom by nebylo nic zvláštního. Do Prahy jsme dojeli autobusem na čas. Přešla jsem na vlakové nádraží, kde již červeně na mne svítilo zpoždění 30 minut. Čas jsem využila. Později se přemístila na nástupiště. Byl to zvláštní pocit, nikdy tak zřetelně jsem nepozorovala, jak se lidé loučí, pohybují. Připomínalo mi to

film s Hugh Grantem Kouzlo Vánoc. Byli to konkrétní situace, které se později, jako kdybych to někde v sobě už tušila, propojovali. Byl to totiž večer, kdy Čechy a Morava zamrzli. Vlaky zůstaly stát u České Třebové. V jednom z těch vlaků jsem byla i já. Zelené blesky lítaly, zvuky jak z hororu obklopovaly vlak, jak všechno skřípalo a bylo oslněno zeleným světlem, které šlehalo z trolejí. Rychlost vlaku byla stále pomalejší a pomalejší až nakonec vlak z posledních sil dofuněl a na sedm hodin všechny zastavil.

V naší části vagónu jsem se tak nějak stala pozorovatelem osudů lidí.

„Nahlédněte dovnitř vlaku skulinkou na jinak zamrzlém okně, ať nasajete atmosféru toho večera a stanete se tichým hostem.“

Světla zhasla. Jen baterka mobilního telefonu prozářila náš prostor. To studentka se učila dál své materiály do školy. Žena sedící vedle mne cestovala na Ukrajinu. Měla velkou obavu, jak se dostane domů. Velmi často volíme cestu, aby byla nejlevnější, na čemž není nic špatného. Její uvědomění, že měla následovat svůj vnitřní pocit a jet přímým spojem, bylo v tuto chvíli velkým jejím poznáním. Již na nástupišti jsem pozorovala manželský pár, který se loučil se svým synem. Žena i muž vyzařovali krásnou příjemnou energii. Byť postupně na nich byla znát únava, přesto jejich oči měly tu něžnou jiskru a svými vlídnými slovy častovali mladíka, který proti nim seděl. Možná jim připomínal jejich syna, který zůstal o mnoho kilometrů dál za nimi. Obzvlášť humorné bylo setkání se čtyřmi muži, kteří

se vraceli z fotbalového zápasu. Postupně jim volaly jejich ženy. A jejich ujištění, že ať jdou klidně spát, bylo mnohdy velmi vtipné. Vagónem občas prošel stevard se stevardkou. Roznášeli croissanty. V té době byl ve vagonu klid, každý se snažil odpočívat, byť to bylo nepohodlné. Ve stejném okamžiku ticho přehlušilo šustění obalů od croissantů a do toho ticha promluvil jeden z mužů: „Hlad je sviňa“. Smích se nesl prostorem. Průpovídka muže: „Paní my se nedíváme“ nezůstala také nepovšimnuta. Dveře od záchodu nešli v tu chvíli zavřít. A situace, kdy jsme vyběhli z vlaku k blíže nespecifikovanému motorovému vlaku, který měl jet do Olomouce, stála také za zfilmování. Informace žádné. Vlak skutečně jel, ale my ho nestihli, a tak jsme se s kufry po zamrzlém nástupišti vrátili zpět do vlaku na naše místa. Jak jsme byli rádi, že zde můžeme zase vyčkat. ☺ Toto neplánované nebo plánované? zastavení zprostředkovala sama příroda. Co se tak hrozného stalo. Přijeli jsme později, více unaveni.

Možná to byla ukázka toho, že skutečně se můžeme zastavit. Více přemýšlet o tom co děláme.

Přemýšlejme o tom, zda věci, které děláme, nám přinášejí radost a pokud ne, tak přemýšlejme, co by to mohlo být. Dovolme si je měnit. Užít si přítomný okamžik. Jako já ve vlaku, nic jiného mi nezbývalo, byl to ryzí okamžik, lidé mohli nadávat, být hrubí, ale nestalo se tak, ten přítomný okamžik byl v pokoře, ve vnitřní tichosti, se sdílením osudů lidí, kteří postupně otevřeli svá srdce, aby mohli vyjádřit své pocity. Láska, vlídné slovo by měli být tím, co nás nejen adventem prováže.

Přeji Vám krásné a pokojné Vánoce.

Martina